REJESTR DOTYCZY:

OREL R.

s/c ..... i .....

z d. .....

..... w .....

kraj: .....

+ 31 marca 1958 nagle w .....

kraj: ARGENTYNA

pochowany: .....

nr grobu: .....

Nr rejestracyjny

181 / 58

Nota zamieszczona:

w tomie .....

czesci .....

Indeks

INŻYNIER

Copyright: 1970
B.O. Jeżewski

Źródła i bibliografia c.d.

znak rozpoznawczy

Uwagi:

Nota:

Przypisy:

Źródła i bibliografia:

znak rozpoznawczy

Kurier Polski 5 . - wspomnienie

1958

Ś. P. INŻ. R. OREL

Po krótkich cierpieniach zmarł nagle 31 marca b. r. inżynier R. Orel. Urodzony w 1904 r., ukończył Politechnikę Lwowską z tytułem inżyniera mechanika; przygotowywał doktorat wszechnauk technicznych, która to praca przerwana została wybuchem wojny; ukończył Szkołę Podchorążych lotnictwa polskiego w Bydgoszczy i Poznaniu.

Poświęcając się swojej specjalności, pracował w przemyśle naftowym w Drohobyczu, gdzie był, przez szereg lat na kierowniczym stanowisku w jednej z największych rafinerii w Polsce. We wrześniu 1939 roku powierzono mu obronę przeciwlotniczą tejże rafinerii. Był członkiem wydziału Stowarzyszenia Polskich Inżynierów Przemysłu Naftowego i delegatem na walne zjazdy, na których wygłaszał odczyty w odnośnej materii.

Był aresztowany przez N.K.W.D, uszedł szczęśliwie deportacji, podczas kiedy brat jego, również inżynier pilot, został zamordowany w Katyniu. W 1941 roku, już pod okupacją niemiecką, na skutek odmowy zmiany obywatelstwa i wobec grożącego mu aresztowania przez Gestapo, R. Orel uszedł na Węgry. Aresztowany tam w 1944 roku, wywieziony został do Krakowa do więzienia Monteluppich skąd jednak udało mu się zbiec.

Po wojnie inż. Orel przedostał się do Paryża i zaczął pracować z powrotem w swoim zawodzie. Był współwynalazcą procesu hydrolizy celulozy i twórcą pierwszej fabryki furfuralu we Francji. Poza tym w ciągu swojej kariery wydał cały szereg prac naukowych i technicznych w czołowych czasopismach technicznych w Polsce — przed wojną — we Francji, w Niemczech, w Austrii i również w Stanach Zjednoczonych.

W 1951 roku przybył do Argentyny jako reprezentant towarzystwa francuskiego "Agrifurane", i stworzył tu fabrykę furfuralu dla firmy "FURAL" w Carmen w prowincji Santa Fe. Jest to pierwsza fabryka tego rodzaju w Ameryce Południowej. Ponadto był tu także doradcą fachowym "ESSO" i prowadził w tym wybitnym międzynarodowym towarzystwie naftowym kurs wykształcający dla kwalifikowanych inżynierów i techników naftowych. Wykłady te opracował w książce, która ukazała się w Buenos Aires, p. t. "El cálculo de la combustión". Przygotowywał poza tym książkę o dystylacji.

Odznaczał się głęboką i wszechstronną kulturą i prawdziwie humanitarnym i serdecznym ustosunkowaniem się do swego otoczenia. To też zasłużył sobie na prawdziwy szacunek i przywiązanie swych współpracowników, przyjaciół i tych wszystkich, którzy mieli sposobność zetknięcia się z nim.

18 kwietnia o 11 rano odbędzie się nabożeństwo załobne, w kościele polskim przy Mansilla, za spokój jego duszy.